

Arrest

nr. 247 271 van 12 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 juli 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 augustus 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij werd op 11 augustus 1991 te Santo Domingo (Dominicaanse Republiek) geboren en bezit de Dominicaanse nationaliteit.

Op 18 juli 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart in haar hoedanigheid van familielid van een Unieburger, zijnde in functie van haar Spaanse moeder. Deze aanvraag wordt op 19 december 2019 door de verwerende partij geweigerd.

Op 21 januari 2020 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart in haar hoedanigheid van familielid van een Unieburger, zijnde in functie van haar Spaanse moeder. Deze aanvraag wordt door verwerende partij geweigerd op 13 juli 2020. Dit betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21/01/2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinsheringing aan met haar moeder van Spaanse nationaliteit, de genaamde [...], in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, dient zij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat zij ten laste is van haar Spaanse moeder, in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt.

Er werd al eerder een aanvraag Gezinsheringing ingediend nl op dd 18/07/2019 met een weigering tot gevolg op 19/12/2019 omdat betrokkene niet voldoende had bewezen reeds afhankelijk te zijn geweest van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene legt opnieuw stukken neer als bewijs dat zij ten laste is van haar Spaanse moeder:

- *Attest OCMW Antwerpen dd. 04.06.2019 op naam van betrokkene en de referentiepersoon en dd. 20/04/2020 op naam van de betrokkene met verklaring geen financiële steun te ontvangen tot op deze datum.*
- *loonfiches van tewerkstelling bij La Belle Maison BVBA van de referentiepersoon [...] van maart 2019 tot februari 2020.*
- *Certificaat van de algemeen directeur van het nationaal kadaster van de Dominicaanse republiek te Santo Domingo dd 23/08/2019 waarin is opgenomen dat er geen onroerende goederen geregistreerd staan op naam van betrokkene.*
- *Ministerie van financiën van de Dominicaanse Republiek dd 6/03/2020 waarin is opgenomen dat betrokkene geen pensioen ontvangt*
- *Verlenging van het huishuurcontract dd 12/04/2019 te Santo Domingo*
- *Brief advocaat 20/04/2020 met bijkomende bewijzen*
- *Een overzicht van het verzenden van geld via Moneytrans van de referentiepersoon naar o.a. betrokkene. In 2017 ter waarde van 10.388 € in totaal, in 2018 twv 5892 € in totaal en in 2019 (van januari tot mei) twv 790 €*
- *Gezinssamenstelling dd 6/06/2019*
- *Arbeidsovereenkomst: verhoging wekelijkse arbeidsduur op naam van [...].*

Ten eerste wat betreft de onvermogensdheid van betrokkene in het land van herkomst, wordt vastgesteld dat het attest dd. 23/08/2019, waaruit zou moeten blijken dat betrokkene over geen eigendommen beschikt, is opgemaakt nadat betrokkene Schengen is ingereisd op 19.05.2019. Niets sluit uit dat betrokkenes eigendommen werden verkocht nav haar vertrek naar het buitenland. Geen van de voorgelegde attesten sluit ook uit dat betrokkene een economische activiteit had in haar land van herkomst of origine. Het attest dienaangaande stelt enkel dat ze geen begunstigde is van een pensioen, wat geloofwaardig is gezien haar leeftijd. Gezien haar leeftijd kan trouwens niet uitgesloten worden dat mevrouw gehuwd is. Dienaangaande heeft mevrouw geen officiële documenten voorgelegd. Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister is de burgerlijke staat van mevrouw immers 'onbepaald'. Voor zover ze zou gehuwd zijn en zelf geen economische activiteiten zou hebben, is het redelijk te stellen dat ze ten laste was van haar echtgenoot en niet van haar moeder.

Ten tweede doet het ontvangen van sommen geld van de moeder uit België geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers daar waar betrokkene in 2017 nog gemiddeld per maand 865.66 € ontving, was dat in 2018 nog 491 € per maand en in 2019 nog gemiddeld 158 € per maand. Het lijkt er eerder op dat het geld dat werd overgemaakt geen relatie heeft met de behoefte van betrokkene, dan zou immers mogen verwacht worden dat het geld dat ze ontving in dezelfde orde van grootte bleef. Er kan niet worden uitgesloten dat het geld werd overgemaakt voor geheel andere doeleinden dan het levensonderhoud van betrokkene. Voor zover de bedragen wel de behoefte van betrokkene zouden vertegenwoordigen, dient te worden vastgesteld dat betrokkenes situatie kennelijk over de jaren veel verbeterde en zij dus minder en minder afhankelijk werd van de bedragen van mama uit het buitenland. Daar waar zijn in 2017 nog een bedrag kreeg van gemiddeld 865.66 € was dat in 2019 nog slechts gemiddeld 158 € per maand. Redelijkerwijze kan ertoe besloten worden dat ze de rest zelfstandig wist te verwerven. In die zin is de afhankelijkheid van betrokkene, tegenover de referentiepersoon, van in het land van herkomst of origine en voorgaand aan de aanvraag gezinshereniging NIET bewezen.

Het gegeven dat betrokkene sedert 28/07/2019 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België.

Geen van de voorgelegde documenten, doen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen. Herhaalde aanvragen zoals tot op heden zijn gebeurd, betreffen eigenlijk misbruik van procedure. Indien betrokkene wel degelijk binnen de voorwaarden zou vallen, had hij dat al lang kunnen aantonen en het verblijfsrecht bekomen."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij licht haar middel toe als volgt:

"a) Aangaande het 'ten laste' zijn van verzoekster

Verwerende partij stelt dat de afhankelijkheid van verzoekster, tegenover haar moeder, van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging niet bewezen werd. Men haalt ook aan dat het feit dat verzoekster sinds haar aankomst onder hetzelfde dak verblijft als haar moeder, geen automatisch recht geeft op verblijf. Het "ten laste" zijn dient nl. op actieve wijze te worden aangetoond en kan niet impliciet afgeleid worden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont.

Verzoekster was meerderjarig toen zij een aanvraag indiende tot gezinshereniging met haar moeder, die over de Spaanse nationaliteit beschikt, zodat er moet aangetoond worden dat zij ten laste is van haar. Dit heeft zij reeds gedaan.

Het ten laste zijn van de referentiepersoon vereist hoofdzakelijk een actieve ondersteuning, materieel en financieel.

Het Hof van Justitie heeft zich hierover reeds uitgesproken in verschillende arresten en het 'ten laste' zijn dient gedefinieerd te worden als een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid, in casu verzoekster, wordt (onder)gesteund door de burger van de Unie. Deze steun moet er in voorzien dat deze onderdaan in zijn basisbehoeften kan voorzien in zijn land van herkomst. (HvJ C-I/05, Yunying Jia/Migrationsverket, 9 januari 2007, §43, bevestigd in HvJ C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, 16 januari 2014)

Er moet sprake zijn van een duurzame steun en geen punctuele steun.

Deze afhankelijkheid mag met elk bewijsmiddel worden aangetoond.

Deze afhankelijkheidsrelatie dient te worden beoordeeld op het moment dat verzoekster de referentiepersoon komt vervoegen. Dit blijkt uit het samenlezen van art. 40ter en art. 40bis §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Voor de behoefte en de afhankelijkheid van verzoekster met haar moeder aan te tonen, legt verzoekster volgende documenten neer:

- Certificaat van de algemeen directeur van het nationaal kadaster van de Dominicaanse Republiek te Santo Domingo dd 23/08/2019 waarin is opgenomen dat er geen onroerende goederen geregistreerd staan op naam van betrokkene
- Ministerie van financiën van de Dominicaanse Republiek dd 6/03/2020 waarin is opgenomen dat betrokkene geen pensioen ontvangt
- Verlenging van het huishuurcontract dd 12/04/2019 te Santo Domingo
- Een overzicht van het verzenden van geld via Moneytrans van de referentiepersoon naar o.a. betrokkene. In 2017 ter waarde van 10.388 € in totaal, in 2018 twv 5892 € in totaal en in 2019 (van januari tot mei) twv 790 €

Door verwerende partij wordt hieruit het volgende afgeleid:

"Ten tweede doet het ontvangen van sommen geld van de moeder uit België geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers daar waar betrokkene in 2017 nog gemiddeld per maand 865.66 € ontving, was dat in 2018 nog 491 € per maand en in 2019 nog gemiddeld 158 € per maand"

Het bedrag dat verzoekster in 2017 ontving via haar moeder was uitzonderlijk hoog. Dit blijkt ook uit de stortingen die de jaren voordien gebeurde. In 2017 werd haar grootvader ziek. Hierdoor was de steun die ze van haar moeder kreeg, noodzakelijk hoger zodat haar moeder ook bijdroeg in zijn behandelingen.

Uit de stortingen van de voorbije jaren blijkt ook duidelijk dat de geldtransfers steeds tussen 5.500,00 EUR en 7.500,00 EUR bedroegen. Hieruit kan dan ook duidelijk afgeleid worden dat 2017 een uitzonderlijk jaar was gelet op deze ziekte en de nodige behandelingen.

In 2019 is de afhankelijkheid niet gedaald i.t.t. wat verwerende partij beweert, doch is de moeder van verzoekster vaak naar de Dominicaanse Republiek afgereisd. Op die momenten kon zij voor haar dochter zorgen en waren de geldtransfers enkel nuttig op de momenten van haar afwezigheid. Dit blijkt ook duidelijk uit het paspoort van haar moeder dat wordt gevoegd.

Uit deze bewijsstukken blijkt duidelijk dat de afhankelijkheid van verzoekster van haar moeder duurzaam was en strikt noodzakelijk voor verzoekster om in haar basisbehoeften te voorzien.

Zij had geen duurzame relatie en is niet gehuwd waardoor zij ook niet op een partner kon terugvallen om in haar behoeften te voorzien.

Tevens stelt verwerende partij dat verzoekster geen attest van onvermogen voorlegt uit haar land van herkomst. Zij legt enkel een attest voor van niet pensioen. Hierover wordt gemotiveerd dat dit gezien haar leeftijd niet ongewoon is. Bovendien legde verzoekster een attest voor dat zij niet over onroerende goederen beschikte in haar land van herkomst. Hiervan wordt gesteld dat deze werd opgemaakt nadat zij reeds de Dominicaanse Republiek had verlaten en reeds haar intrek had genomen bij haar moeder.

Verzoekster wenst er op te wijzen dat de afhankelijkheid en het begrip 'ten laste zijn' in hoofdde een actieve ondersteuning betreft door de referentiepersoon. Deze beoordeling dient een weergave te zijn van de feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid wordt gesteund door de burger van de Unie of door diens echtgenoot teneinde in de basisbehoeften te voorzien. Het bewijs van onvermogen is dan ook bijkomend. (RvV, arrest nr. 211.725, 26 oktober 2018)

Bovendien heeft het Hof van Justitie zich hierover ook reeds uitgesproken. Wanneer de referentiepersoon regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, deze noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften en dit over een lange periode, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij de afhankelijkheid van de descendent kunnen aantonen. (HvJ, 16 januari 2014, C423/12)

De bewijslast is vrij en kan met alle middelen aangetoond. Bovendien beschikt verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid. Desondanks dient zij deze bevoegdheid redelijk in te vullen en dan ook afdoende te motiveren.

Verzoekster heeft haar behoefte aangetoond door middel van de bewijzen van geld transfers, het attest van geen pensioen, het attest van geen onroerend goed alsook het document m.b.t. de huurverlenging.

Zij diende een huurovereenkomst aan te gaan gelet op het feit dat zij niet beschikt over een eigen woning. Indien verzoekster had beschikt over een eigen onroerend goed, diende zij deze overeenkomst niet aan te gaan.

Bovendien wenste verzoekster bijkomende documenten voor te leggen en dit, volgens haar bijlage 19ter voor 21.04.2020. Gelet de COVID-epidemie was dit voor haar onmogelijk. De Ambassades hadden ondertussen reeds hun deuren gesloten.

Verzoekster had reeds op 31.03.2020 aan DVZ Antwerpen uitstel gevraagd voor de nodige documenten nog te bekomen. Het was voor haar onmogelijk om bijkomende attesten te verkrijgen, ondanks haar inspanningen.

Gezien dit haar op 09.04.2020 werd geweigerd, heeft zij de documenten, waarover zij beschikte, overgemaakt op 21.04.2020 om haar termijn niet te overschrijden. Tot op heden heeft zij meermaals met de Ambassade contact genomen om de documenten te verkrijgen. Het document i.v.m. haar pensioen is het enige dat de Ambassade aflevert. De Ambassade liet haar weten dat een verklaring op een m.b.t. haar inkomen ook tot mogelijkheden behoorde, doch gelet op het feit dat deze verklaringen zelden aanvaard worden omwille van hun gesolliciteerd karakter, heeft zij dit niet laten opstellen.

Met haar vraag tot uitstel werd geen rekening gehouden, nochtans hebben nog maar enkele Ambassades hun deuren opnieuw geopend en zijn er nog steeds vele gesloten.

Indien verwerende partij met alle elementen in dit dossier en alle documenten, die werden neergelegd, rekening gehouden had, kwam men tot andere beoordeling in huidig dossier.

Door dit verkeerdelijk te stellen en hier onvoldoende rekening mee te houden schendt men niet enkel de motiveringsplicht maar eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel.

In casu was verzoekster in het verleden, en dit tot op heden, afhankelijk van haar moeder, die over voldoende inkomsten beschikt. Het tegendeel werd ook niet aangehaald door verwerende partij om de aanvraag van verzoekster te weigeren.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing incorrect is en flagrant voorbijgaat aan de huidige regel- en wetgeving.

b) Aangaande het socio-economisch onderzoek

De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming." Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier. Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht, moet verwerende partij rekening houden met alle elementen van een dossier.

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoekster wel de nodige stappen neemt om zich te integreren in België.

Verwerende partij ontkent dit ook niet! Doch laat na het te onderzoeken!

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

De opmerking mbt de bewijzen van geldstorting is een toonbeeld van onzorgvuldigheid en flagrant fout.

Bovendien legde verzoekster zowel een attest voor dat zij niet beschikte over een onroerend goed alsook een huurverlenging. Indien men deze documenten samen bekeek, had men kunnen vaststellen dat verzoekster geen eigendom had in haar land van herkomst. Desondanks weigerde verwerende partij dit te doen en ontkende de samenhang ervan. Er werd nl. niets opgenomen over de huurverlenging in de beslissing, waardoor verzoekster moet aannemen dat verwerende partij hier dan ook geen rekening mee gehouden heeft.

Tenslotte had verzoekster uitstel gevraagd in maart 2020 om nog bijkomende documenten te bezorgen en dit was, gelet op de lockdown, toen niet mogelijk, doch hiermee werd geen rekening gehouden. Zij diende haar documenten voor 21.04.2020 over te maken zo niet werd zij geschrapt uit het rijksregister.

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt, haar beslissing is dus ook niet redelijk te verantwoorden.

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verweerder m.b.t. de aanvraag van verzoekster draagt de beslissing niet.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd haar beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.

Dat, gelet op het voorgaande en hetgeen volgt, verzoekster dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing."

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Met name wordt uitgebreid uiteengezet waarom de verzoekende partij middels de bijgebrachte stukken niet afdoende aantoonde dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van haar Spaanse moeder.

De motivering van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig is, kan aldus op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Ze laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Hierdoor is het doel dat wordt beoogd met de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bereikt.

De verzoekende partij beweert dat de motivering niet afdoende is maar brengt dienaangaande geen enkel concreet argument bij. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, waar zij aanvoert dat de bestreden beslissing onzorgvuldig en kennelijk onredelijk werd genomen, in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State; RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund.

Op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Unie:

“3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

De verzoekende partij, die als meerderjarige een gezinshereniging aanvraagt in functie van haar Spaanse moeder, dient aldus aan te tonen dat zij “ten laste” is van de referentiepersoon. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de voorwaarde van “ten laste” zijn, invult door in casu het bewijs te vragen van het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie, dit is financieel en/of materieel, van de verzoekende partij ten aanzien van haar Spaanse moeder van in het land van herkomst.

De verzoekende partij betwist deze invulling van de voorwaarde “ten laste” zijn niet, die overigens in lijn ligt met de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ C-1/05, Yuning Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007; HvJ C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014) en de rechtspraak van de Raad van State (zie RvS 3 juni 2014, nr. 10.539; RvS 12 december 2013, nr. 225.447)

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het “ten laste” zijn vrij en rust de bewijslast daartoe op de verblijfsaanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de verwerende partij discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij rekening te hebben gehouden met de stukken die in het kader van de tweede aanvraag tot gezinshereniging werden voorgelegd. Zij beoordeelt deze als volgt:

“• Attest OCMW Antwerpen dd. 04.06.2019 op naam van betrokkene en de referentiepersoon en dd. 20/04/2020 op naam van de betrokkene met verklaring geen financiële steun te ontvangen tot op deze datum.

• loonfiches van tewerkstelling bij La Belle Maison BVBA van de referentiepersoon (BAEZ ALCANTARA Felicia (RR: 58.04.15 556-46) van maart 2019 tot februari 2020.

• Certificaat van de algemeen directeur van het nationaal kadaster van de Dominicaanse republiek te Santo Domingo dd 23/08/2019 waarin is opgenomen dat er geen onroerende goederen geregistreerd staan op naam van betrokkene.

• Ministerie van financiën van de Dominicaanse Republiek dd 6/03/2020 waarin is opgenomen dat betrokkene geen pensioen ontvangt

• Verlenging van het huishuurcontract dd 12/04/2019 te Santo Domingo

• Brief advocaat 20/04/2020 met bijkomende bewijzen

• Een overzicht van het verzenden van geld via Moneytrans van de referentiepersoon naar o.a. betrokkene. In 2017 ter waarde van 10.388 € in totaal, in 2018 twv 5892 € in totaal en in 2019 (van januari tot mei) twv 790 €

• Gezinssamenstelling dd 6/06/2019

• Arbeidsovereenkomst: verhoging wekelijkse arbeidsduur op naam van [...].

Ten eerste wat betreft de onvermogenheid van betrokkene in het land van herkomst, wordt vastgesteld dat het attest dd. 23/08/2019, waaruit zou moeten blijken dat betrokkene over geen eigendommen beschikt, is opgemaakt nadat betrokkene Schengen is ingereisd op 19.05.2019. Niets sluit uit dat betrokkenes eigendommen werden verkocht nav haar vertrek naar het buitenland. Geen van de voorgelegde attesten sluit ook uit dat betrokkene een economische activiteit had in haar land van herkomst of origine. Het attest dienaangaande stelt enkel dat ze geen begunstigde is van een pensioen, wat geloofwaardig is gezien haar leeftijd. Gezien haar leeftijd kan trouwens niet uitgesloten worden dat mevrouw gehuwd is. Dienaangaande heeft mevrouw geen officiële documenten voorgelegd. Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister is de burgerlijke staat van mevrouw immers

'onbepaald'. Voor zover ze zou gehuwd zijn en zelf geen economische activiteiten zou hebben, is het redelijk te stellen dat ze ten laste was van haar echtgenoot en niet van haar moeder.

Ten tweede doet het ontvangen van sommen geld van de moeder uit België geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers daar waar betrokkene in 2017 nog gemiddeld per maand 865.66 € ontving, was dat in 2018 nog 491 € per maand en in 2019 nog gemiddeld 158 € per maand. Het lijkt er eerder op dat het geld dat werd overgemaakt geen relatie heeft met de behoefte van betrokkene, dan zou immers mogen verwacht worden dat het geld dat ze ontving in dezelfde orde van grootte bleef. Er kan niet worden uitgesloten dat het geld werd overgemaakt voor geheel andere doeleinden dan het levensonderhoud van betrokkene. Voor zover de bedragen wel de behoefte van betrokkene zouden vertegenwoordigen, dient te worden vastgesteld dat betrokkene's situatie kennelijk over de jaren veel verbeterde en zij dus minder en minder afhankelijk werd van de bedragen van mama uit het buitenland. Daar waar zijn in 2017 nog een bedrag kreeg van gemiddeld 865.66 € was dat in 2019 nog slechts gemiddeld 158 € per maand. Redelijkerwijze kan ertoe besloten worden dat ze de rest zelfstandig wist te verwerven. In die zin is de afhankelijkheid van betrokkene, tegenover de referentiepersoon, van in het land van herkomst of origine en voorgaand aan de aanvraag gezinshereniging NIET bewezen.

Het gegeven dat betrokkene sedert 28/07/2019 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België."

Wat betreft de geldsommen die zij ontving van haar moeder betwist zij niet dat er een groot verschil bestaat tussen de bedragen die zij mocht ontvangen in 2017, 2018 en 2019. Zij verklaart in haar verzoekschrift aan wat dit verschil te wijten is. Ze stipt aan dat haar grootvader in 2017 ziek was, waardoor de steun noodzakelijk hoger was omdat haar moeder ook bijdroeg in zijn behandelingen. In 2019 is de afhankelijkheid niet gedaald maar is haar moeder vaak naar de Dominicaanse Republiek afgereisd om voor haar te zorgen. Zodat geldtransfers enkel nodig waren op de momenten van afwezigheid. Ze voegt hiertoe een kopij van het paspoort van haar moeder toe.

De Raad kan enkel maar vaststellen dat de verklaringen die nu worden bijgebracht door de verzoekende partij slechts voor het eerst kenbaar worden gemaakt in het verzoekschrift. Zij kan het de verwerende partij dan ook niet ten kwade duiden hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij behoudens het paspoort van haar moeder, geen andere stukken bijbrengt ter staving van haar betoog. Met haar uitleg toont de verzoekende partij niet aan dat de beoordeling die gemaakt werd door de verwerende partij kennelijk onredelijk is.

Verder stelt de verzoekende partij dat zij ongehuwd is, waardoor ze niet op een partner kan terugvallen. Hiermee gaat ze echter voorbij aan de motivering van de verwerende partij die stelt *"Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister is de burgerlijke staat van mevrouw immers 'onbepaald'. Voor zover ze zou gehuwd zijn en zelf geen economische activiteiten zou hebben, is het redelijk te stellen dat ze ten laste was van haar echtgenoot en niet van haar moeder."* De verzoekende partij heeft geen stukken aangebracht waaruit met zekerheid kan afgeleid worden dat zij ongehuwd is.

Wat betreft de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld: *"Ten eerste wat betreft de onvermogenheid van betrokkene in het land van herkomst, wordt vastgesteld dat het attest dd. 23/08/2019, waaruit zou moeten blijken dat betrokkene over geen eigendommen beschikt, is opgemaakt nadat betrokkene Schengen is ingereisd op 19.05.2019. Niets sluit uit dat betrokkene's eigendommen werden verkocht nav haar vertrek naar het buitenland. Geen van de voorgelegde attesten sluit ook uit dat betrokkene een economische activiteit had in haar land van herkomst of origine. Het attest dienaangaande stelt enkel dat ze geen begunstigde is van een pensioen, wat geloofwaardig is gezien haar leeftijd."* meent de verzoekende partij dat ze het ten laste zijn reeds voldoende heeft bewezen aan de hand van de regelmatige transfer van geldsommen. De verzoekende partij kan niet volstaan met te verwijzen naar de geldtransfer aangezien de verwerende partij duidelijk heeft gemotiveerd waarom de geldbedragen niet worden aanvaard als bewijs van het ten laste zijn. Zij weerlegt niet dat de documenten die zij heeft neergelegd werden opgesteld nadat zij reeds haar herkomstland had verlaten, zodat niet kan uitgesloten worden dat zij haar eigendommen heeft verkocht nadat zij het land had verlaten en dat het ook niet uit te sluiten is dat zij een economische activiteit had in haar land van herkomst. De verzoekende partij poneert dat indien zij over een eigen woning zou beschikt hebben, zij

geen huurovereenkomst had moeten aangaan. Er werd inderdaad een huurovereenkomst voorgelegd, doch deze werd afgesloten door de referentiepersoon. Hierin wordt uitdrukkelijk gestipuleerd dat de huurder (in casu de referentiepersoon) er zijn domicilie vestigt. Nergens wordt de naam van de verzoekende partij hierin vermeldt. Overigens merkt de Raad op dat de huurovereenkomst betrekking heeft op een huis in Las Palmas, nr 41, terwijl uit de overige attesten die de verzoekende partij heeft neergelegd als adres: Las Palmas nr. 42, 2de verdieping wordt vermeld, hetgeen duidt op een appartement. Het betoog van de verzoekende partij overtuigt de Raad niet.

Verder betoogt de verzoekende partij dat zij nog bijkomende documenten had willen neerleggen maar zulks onmogelijk was gezien de Covid-pandemie daar de ambassades hun deuren hadden gesloten. Een uitstel van de termijn om documenten neer te leggen werd haar niet gegund.

De verwerende partij is niet verplicht om een uitstel van de termijn toe te kennen. Alhoewel er inderdaad een Covid-pandemie heerst, toont de verzoekende partij niet aan dat ze niet in de mogelijkheid was om schriftelijk documenten op te vragen. Overigens stelt ze zelf *“de ambassade liet haar weten dat een verklaring op eer mbt haar inkomen tot de mogelijkheid behoort”*. De verzoekende partij toont niet aan welke documenten zij alsnog zou willen neerleggen, noch dat zij in de onmogelijkheid is om deze niet nader genoemde documenten schriftelijk op te vragen.

Gelet op wat voorafgaat kan een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht niet worden aangenomen. Evenmin blijkt een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen concrete argumenten bij die aantonen dat de verwerende partij uit het geheel van de voorgelegde documenten foutief of kennelijk onredelijk heeft besloten dat hieruit niet afdoende blijkt dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de verwerende partij niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Waar de verzoekende partij nog laat gelden dat er geen socio-economisch onderzoek werd uitgevoerd waarbij rekening werd gehouden met alle elementen, terwijl dit dient te gebeuren wanneer er een einde wordt gemaakt aan een verblijfsrecht, merkt de Raad vooreerst op dat dit betoog geheel niet dienstig is.

De verzoekende partij beschikt immers niet over een verblijfsrecht in België. Verder heeft dit betoog geen enkele betrekking op het voorwerp van het voorliggende beroep, namelijk de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het eerste middel is niet gegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“Dat bovendien verzoekster meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster is naar België gekomen en woont hier samen met haar moeder, die de Spaanse nationaliteit heeft en over een verblijfsrecht beschikt in België.

Wanneer verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: “Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet.”

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Verzoekster is ouder dan 21 jaar waardoor gezinshereniging met haar moeder enkel mogelijk is als zij kan aantonen dat zij ten laste is van haar moeder.

Kruispunt Migratie stelt hierover:

"Wat zijn de voorwaarden voor gezinshereniging met een Belgische (stiefouder of (stief) grootouder?"

- *Bijdrage in administratieve kosten*
- *Bloedverwantschap of aanverwantschap*
- *je ouder of grootouder heeft recht van bewaring*
- *Vanaf 21 jaar moet je ten laste zijn*
- *Stabiele en toereikende bestaansmiddelen*
- *Voldoende huisvesting*
- *Ziekteverzekering*
- *Gezinscel"*

Verzoekster heeft aangetoond dat zij in het verleden reeds afhankelijk was van haar moeder en dit tot op heden, wat hierboven reeds uitgebreid werd gemotiveerd. Ook aan alle andere voorwaarden wordt voldaan.

Er is tevens geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient zijn recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Het heeft dan ook geen enkele zin of nut dat verzoekster terugkeert naar haar land van herkomst aangezien zij in België samenwoont met haar moeder, die haar tot op heden onderhoudt. Dat wel degelijk de afhankelijkheid werd aangetoond en zij bij terugkeer in een mensonterende situatie zou terecht komen.

Dat het duidelijk is dat verzoekster absoluut nood heeft aan de bijstand van haar moeder en van haar afhankelijk is om haar leven verder te kunnen opbouwen.

Verzoekster mag niet van haar moeder gescheiden worden!

Gelet op bovengaande redenen dient de beslissing van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie vernietigd te worden."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé/gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij beroept zich op een gezinsleven met haar moeder.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Er moet dan ook een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar moeder.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, met name dat de bloedverwanten in neergaande lijn ten is zijn van de referentiepersoon, verschilt in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden.

Dit houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven waartoe bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen meerderjarige kinderen en hun ouders worden vereist ('ten laste' zijn).

Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor familieleden in neergaande lijn van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Thans blijkt dat de aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd omdat zij niet aan toont ten laste te zijn van haar moeder. De verzoekende partij weerlegt deze vaststelling niet, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel. Een loutere samenwoning in België met haar moeder toont de vereiste bijkomende afhankelijkheidsbanden ook nog niet aan. De bestreden beslissing gaat verder enkel in op de door de verzoekende partij ingediende aanvraag om gezinshereniging van 21 januari 2020. Zij laat de mogelijkheid open om andere verblijfsaanvragen in te dienen en gaat verder niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat in het kader van de bestreden beslissing, die een antwoord vormt op de aanvraag tot gezinshereniging ingediend op grond van artikel 40*bis*, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, er alsnog een belangenafweging diende of dient plaats te vinden in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Er blijkt verder ook niet dat de verzoekende partij ter ondersteuning van haar thans voorliggende aanvraag een beschermenswaardig privéleven in België heeft ingeroepen, of zulks zelfs maar dienstig kon aanvoeren om op grond van artikel 40*bis*, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht vast te stellen. Hierbij wordt herhaald dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat. Er blijkt hier dan ook niet dat een belangenafweging zich in dit kader opdringt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is niet gegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU